

Tots Sants 2022 (II)

Ara que acabeu de passar el Tots Sants del pitjor any que la humanitat ha viscut en els darrers temps, sabreu que -independentment de si sou ateus o de quina sigui la vostra religió i/o secta de confiança- la visita als cementiris és una de les poques coses que el govern us deixa fer i, per culpa dels efectes de la pandèmia, s'ha convertit en una activitat a l'alça que genera llargues cues. A partir d'aquest moment, els cementiris van ser una de les poques excuses per escampar la boira i canviar de municipi dins de la comarca. I la resta de caps de setmana, el fet que els cementiris generalment estan a la frontera de l'espai legal del confinament municipal, podia generar una doble sensació de sentir-se viu en aquests temps on costa força tenir aquesta sensació.

Ja han passat un parell d'anys des que us vaig parlar dels "poca pena", un grup d'antropòlegs jubilats i laics que cada any munten l'observatori davant del cementiri municipal de Manresa durant la temporada alta de Tots Sants. Com deia el Bonifaci, el membre més actiu d'aquest grup, en la Manresa en estat d'alarma, sense teatres, bars, restaurants, discoteques o gimnasos com a espais de socialització, «el cementiri és la solució: l'entreteniment, l'espectacle, la passió i l'activitat turística per excel·lència». Per a ell, l'any 2020 va ser el precursor del turisme de cementiris que l'any 2022 ja estava plenament instaurat amb el turisme de nínxol causat per l'imperialisme cultural nord-americà i per les conseqüències de la pandèmia.

«Recordo perfectament aquell dissabte a la nit abans de Tots Sants. Estava fent guàrdia en un arbust davant del fossar -el toc de queda no ens facilitava l'observació nocturna. Vaig escoltar xivarri i vaig veure un grup d'una cinquantena de nois i noies jovials i atractius, disfressats de "mandanguers" de "Jalowin". Van desplegar una escala i van envair el cementiri. No me'n vaig

poder estar i em vaig posar l'armilla al cap -jo no porto mascareta, soc immune al virus com el Trump, però no volia que aquell jovent veiés que soc un vell- i els vaig seguir. Lamentablement, quan estava baixant per la part interior del recinte, vaig caure i em vaig trencar una cama. Sort que aquella jovenalla anaven carregats d'alcohol i pastilles per ajudar-me a passar el dolor. El problema va sorgir quan, després del consum excessiu de substàncies, un noi va voler-me besar, em va retirar l'armilla i va descobrir que no era un d'ells. Llàstima! Van fugir terroritzats. Es va posar a ploure i vaig haver-me d'arrossegar fins a l'interior d'un nínxol, on vaig conèixer el J.C.X., un "gentleman" en toc de queda.